

Arrest

nr. 71 145 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN loco advocaat E. DELVAUX en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Servische nationaliteit te bezitten, van Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Geraj, gelegen in de gemeente Preshevë in Servië. In juli 2010 ruilde uw man, (K. K.) (CG 11/15082; OV 6.804.817), met zijn neven een stuk van zijn grond dat dicht bij Geraj lag, voor een ander perceel. Dit was echter niet naar de zin van jullie etnisch Albanese burens Shenasi, Ulusi en Haki die zelf uit waren op dit stuk grond. Toen zij te weten kwamen dat uw man het aan zijn neven had gegeven, hebben ze hem twee keer geslagen en dreigden ze ermee hem te zullen vermoorden indien hij dat perceel niet aan hen gaf. Jullie dienden hiervoor klacht in bij de politie. Pogingen van uw man om zich met jullie burens te verzoenen, werden door hen geweigerd. Omdat jullie bang waren voor jullie burens en omdat uw man inzag dat er geen oplossing zou komen, besloten jullie het land te verlaten. Op 26 april

2011 vertrok u samen met uw man en drie kinderen uit Servië. De volgende dag kwamen jullie aan in België, waar jullie op 28 april 2011 asiel vroegen.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, (K.K.), werden uiteengezet (CGVS, p. 6). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende elementen aangebracht dat u Servië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen waardoor u besloot uit Servië te vluchten louter interpersoonlijk en privaatrechtelijk (gemeenrechtelijk) van aard zijn. Zo had u uitsluitend problemen met uw Albanese burens die uit waren op uw grond en verklaarde u expliciet geen problemen te hebben met andere mensen (CGVS, p. 12). Deze door u aangehaalde problemen houden op zich echter geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Voorts dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote een aantal vage en onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnen. Zo blijkt u de familienaam van uw belagers niet te kennen, terwijl het volgens uw verklaringen nochtans uw burens zijn, die even verderop in het dorp wonen; u sinds juli 2010 door hen geslagen en bedreigd wordt; en u hen tot tweemaal toe bent gaan aangeven bij de politie (CGVS, p. 10-13). U kon evenmin aangeven hoe vaak u precies door hen geslagen werd. U verklaarde in totaal meer dan vijf keer te zijn geslagen, maar u kon niet exact zeggen hoeveel keer dit is gebeurd (CGVS, p. 11).

Voorts verklaarde u dat uw burens in juli 2010 hadden achterhaald dat u het bewuste stuk grond met uw neven had geruild en dat ze u diezelfde maand nog twee keer hebben geslagen en ermee hebben bedreigd dat ze u gingen vermoorden (CGVS, p. 10-11). U bent die incidenten in juli 2010 twee keer persoonlijk gaan aangeven in het politiekantoor van de gemeente Preshevë, maar de politie heeft toen geen actie ondernomen omdat u een Albanees bent. Op het politiekantoor kreeg u te horen dat u uw problemen onderling moest oplossen. Hierna heeft u geen klacht meer ingediend bij de politie omdat u had ingezien dat ze u niet wilden helpen (CGVS, p. 11 en 13-14). Uw vrouw verklaarde echter dat u in totaal twee keer door uw burens bent geslagen en dat de eerste keer plaatsvond twee of drie dagen voor jullie vertrek naar België. Het tweede incident vond één dag voor uw vertrek plaats (CGVS 11/15082/B, p. 7). Daarnaast verklaarde uw vrouw dat jullie na die incidenten in april 2011 twee keer klacht hebben ingediend bij de politie. De eerste keer zouden jullie de politie telefonisch hebben verwittigd en de tweede keer ging uw vrouw zelf klacht indienen bij de politie omdat u gewond was en u zich niet tot daar kon verplaatsen. De politie zou toen ter plaatse zijn gekomen om te zien wat er was gebeurd (CGVS 11/15082/B, p. 8). Toen uw partner geconfronteerd werd met uw verklaringen dat u in juli 2010 al werd geslagen en toen zelf twee keer naar de politie bent gegaan, bleek zij hiervan niet op de hoogte te zijn (CGVS 11/15082/B, p. 9). Ze bleek evenmin op de hoogte te zijn van enige andere concrete incidenten die zich vóór april 2011 naar aanleiding van de ruil van uw grond voordeden (CGVS 11/15082/B, p. 7 en 9), hetgeen hoogst bedenkelijk is nu u verklaart sinds juli 2010 dikwijls geslagen en bedreigd te zijn geweest door uw burens en u zelfs familieleden inschakelde om te bemiddelen in het conflict met uw burens (CGVS, p. 11 en 14).

Tot slot ontkende uw echtgenote dat u last hebt van nachtmerries (CGVS 11/15082/B, p. 9), terwijl u verklaarde als gevolg van en sinds het begin van uw problemen met uw Albanese burens last te hebben van nachtmerries en hiervoor zelfs professionele hulp te hebben gezocht (CGVS, p. 15-16). Geconfronteerd met uw verklaringen dat u al sinds juli 2010 last heeft van nachtmerries, repliceerde uw echtgenote dat ze er misschien niets van had gemerkt omdat ze zelf aan het slapen was (CGVS 11/15082/B, p. 9-10); een verklaring die echter niet weet te overtuigen aangezien u stelde dat zelfs uw kinderen vragen waarom u 's nachts zo hard roept (CGVS, p. 15).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met uw Albanese burens.

Voorts verklaarde u naar aanleiding van uw beweerde problemen met uw Albanese burens geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten (CGVS, p. 13-14). Aangezien zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw problemen met uw burens en de klachten die hiervoor werden ingediend bij de politie, komt ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het gebrek aan medewerking door de politie op de helling te staan. Bovendien blijkt uit de informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er in de Preshevë-vallei mogelijkheden bestaan om in geval van problemen van gemeenrechtelijke aard klacht neer te leggen bij de multi-etnische politie (MEP), waarbij ook etnische Albanese agenten tewerkgesteld zijn. De MEP is ondergebracht binnen de bestaande politiestructuren en is belast met de reguliere politietaken in de Preshevë-vallei. Het hoofd van de politie in Preshevë is een etnische Albanees (Avdi Bajrami). Hoewel opgemerkt moet worden dat de betekenis en manoeuvreerruimte van de MEP de laatste jaren verminderd is, blijkt uit de beschikbare informatie dat de MEP nog steeds effectief optreedt bij feiten van gemeenrechtelijke aard. Voorts kan de Albanese bevolking steeds klacht neerleggen bij de lokale autoriteiten of een beroep doen op de hulp van lokale politieke partijen.

Daarnaast blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat, voor het geval dat de multi-etnische politie haar werk in particuliere gevallen toch niet naar behoren zou uitvoeren, er een aantal stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door de politie / politioneel wangedrag aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt in Servië immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt bijvoorbeeld uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Verder werden in de loop van 2008 initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, waaronder het Albanese, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart.

Tot slot verklaarde u als gevolg van uw problemen met uw Albanese burens last te hebben van nachtmerries en hiervoor professionele hulp te hebben gezocht. Uw arts zou u echter niet doorverwezen hebben naar een psycholoog of psychiater, en zelf zou u evenmin verdere professionele hulp gezocht hebben omdat u daarvoor - naar u vermoedt - naar Nis of Vranje moet, waar u als Albanees toch niet onderzocht zou worden (CGVS, p. 16-17). Aangezien geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw Albanese burens kan echter evenmin geloof gehecht worden aan de psychische problemen die u ermee in verband brengt. Daarnaast weet uw bewering dat Albanezen in Servië door artsen of psychologen onvoldoende worden onderzocht of behandeld evenmin te overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 17). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u deze bewering louter baseert op de verklaringen van derden die u vertelden dat ze in het ziekenhuis niet werden geholpen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten dat u zelf bij een dokter in uw gemeente op consultatie ging; alle leden van uw gezin in Servië over een medisch boekje beschikten; en uw kinderen er regelmatig correct werden gevaccineerd (CGVS, p. 5, 8-9 en 17; stukken 10-11). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het openbare gezondheidsstelsel in Servië basisdiensten levert voor alle burgers. Uit niets blijkt dat Albanezen door het Servisch gezondheidsstelsel gediscrimineerd zouden worden: de Albanese bevolking maakt uitgebreid gebruik van de Servische gezondheidszorg en hoewel het niet ontkend kan worden dat sommige dokters soms stereotypisch denken over Albanezen, hebben deze stereotypen van Serviërs ten aanzien van Albanezen geen enkele invloed op de verstrekte medische zorgen. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat veel (Kosovaarse) Albanezen voor medische verzorging naar Belgrado en Vranje gaan. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u en uw gezin omwille van redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische hulp zouden kunnen krijgen in Servië.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort en uw rijbewijs, de paspoorten van uw echtgenote en uw kinderen, en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter gegevens betreffende de identiteit en nationaliteit van uzelf en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet worden betwist. Het door u aangebrachte medisch attest uit België bevestigt ten slotte dat u medicatie neemt, maar doet geenszins afbreuk aan de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen afdoende medische hulp te kunnen krijgen in uw land van herkomst."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster bevestigt dat zij zich op dezelfde motieven steunt die door haar echtgenoot K.K. werden uiteengezet. Zij herneemt de repliek van haar echtgenoot inzake diens hangend beroep bij de RvV tegen de beslissing die ten aanzien van hem werd genomen.

2.2. Verzoekster beroept zich op dezelfde motieven en argumenten zoals gekend door de Raad in dossier 80 751 inzake haar echtgenoot K.K.

De Raad oordeelde bij arrest 71 144 van 30 november 2011 omtrent voormeld beroep als volgt:

"2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Hij stelt dat hij omwille van zijn Albanese origine niet in bescherming werd genomen door de Servische autoriteiten nu verzoeker het slachtoffer werd van daden van vervolging zoals intimidatie, bedreiging, slagen en verwondingen.

Toegang tot medische zorgen is moeilijk en niet evident; de toegang is niet in dezelfde mate als de Servische medeburgers.

Verzoeker verwijst naar de situatie van de Albanese minderheden in Servië. Het is volgens verzoeker evenzeer bekend dat de Albanese minderheid slechts op een theoretische bescherming van de overheid kan rekenen, niettegenstaande het bestaan van een multi-etnische politie ('MEP') en de mogelijkheid om klacht in te dienen tegen machtsmisbruik door leden van de politie. Hij wijst op het feit dat de commissaris-generaal heeft erkend dat de betekenis en manoeuvreerruimte van de 'MEP' de laatste jaren verminderd is. Verzoeker benadrukt dat hij klacht heeft neergelegd bij de lokale politie, niet bij de 'MEP' en dat de politie niet wilde tussenkomen. Hij betoogt dat de situatie voor zichzelf en zijn gezin dermate moeilijk was geworden zodat hij geen alternatief meer zag dan de vlucht naar België.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker voert geen verweer tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande de vage en tegenstrijdige verklaringen die hij en zijn echtgenote aflegden inzake de problemen met hun burens (namen, aantal keren geslagen, datering incidenten, klacht bij de politie) en verzoekers beweerde

nachtmerries. Deze vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en derhalve toont verzoeker niet aan vluchtelingenrechtelijke problemen te hebben gehad met zijn bureu.

Uit de door verzoeker bijgebrachte documenten blijkt dat hij en zijn gezin de nodige zorgen inzake hun gezondheid verkregen. Inzake de toegang tot medische zorgen beperkt verzoeker zich tot algemene en niet onderbouwde beweringen, die niet dienstig zijn om de concrete vaststellingen in deze van verweerder te ontkrachten.

Inzake de mogelijkheden tot bescherming wordt de motivering dienaangaande slechts op basis van beweringen weerlegd, hetgeen niet aanzien kan worden als een nuttig verweer.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen."

Gelet op het voorgaande wordt de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster door de Raad tot de zijne gemaakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS